

Jön a kocsi...

(folytatás az 1. oldalról)

A siker nem maradt el, az apróságok óvónénijeik vezetésével bizonyították, milyen örömet jelent a dallal kísért gyermekjáték. A bemutató után dr. Lipcsei Imre, a kar dékánja köszöntötte a résztvevőket, megkülönböztetett tisztelettel Gilbert De Greeve-t, a Nemzetközi Kodály Társaság elnökét, valamint Forrai Katalin megjelent családtagjait. Ezt követően Gilbert De Greeve mondott

beszédet, pontosabban egy tündérmesét – ahogy maga fogalmazta – szabatos, veretes magyar mondatokkal. A történet az 50-es, 60-as évek Magyarországon játszódott, ahol az akkoriban bevezetett Kodály-módszer szerinti képzésbe csöppent bele Judit és Gabriella, óvodás korában. Óvodából általános iskolába, onnan középiskolába,

ruséneklésen át a kotta írásáig, olvasásáig. Eközben többször is találkoztak zenei nevelésük megálmodójával, Kodály Zoltánnal és az ő tanítványaként Forrai Katalinnal is. A lányok közül Gabi orvos lett, de nem szakadt el a zenétől, mert nem csak a koncertek lelkes látogatója, hanem aktív muzsikus is maradt, hetente kétszer járt kóruspróbára felnőtt korában is, és nem nagy kockázat kijelenteni, hogy munkájában is segítségére volt a zene. Judit zeneakadémiát végzett, zenepedagógus lett, s tanított abban a szellemben, ami őt is végigkísérte az óvodától az egyetemig. Ez a csoda nem más – mondta Gilbert De Greeve – mint Kodály Zoltán koncepciója a zenetanításról, az éneklő ifjúságról, emberekről. Azt is megvalósította, ha valaki ezt a történetet 1972 előtt elmeséli neki, nem hitte volna, csak egy szép tündérmesének tartotta volna, de 1972-ben láthatta, tapasztalhatta és Kodály szájából hallhatta az énekes iskola jótékony hatásait. Az akkori 103 iskola, mely énekes iskolának volt mondható, mára több ezerre gyarapodott világszerte, Kodály céljai tehát megvalósulni látszanak, de sajnos éppen Magyarországon szorult vissza ez a módszer. Gilbert De Greeve felhívta minden érintett figyelmét állítsák vissza a zenetanítást az azt illető helyre a magyar iskolákban, hogy a tündérmese újra valósággá válhasson Kodály országában is.

A nagy hatású bevezető előadást az emlékülésen több színvonalas előadás követte, melyeket csupa olyan ember tartott, akik személyes kapcsolatban voltak Forrai Katalinnal, sze-

majd a felsőoktatásba kerültek, tisztelték őt, s továbbvitték a cseperedő lányok, s egyre inkább megismerték a zene birodalmát, az óvodás énekel kísért játékoktól a zenetörténeten, hangszerjátékon, kó-

rették, tisztelték őt, s továbbvitték munkáját. A konferencián a SZIE Pedagógiai Karán Forrai Katalin emlékére berendezett, s róla elnevezett tanterem megtekintésével ért véget.

Adjatok, és adatik nektek.
(Lk 6,38)

Még csak öt éve! Már öt éve!

Azt tartja a mondás, és igaz is, hogy csak az múlik el – ami elfelejtődik. Csak az megy el, akit nem emlegetnek. El távozik nyomtalanul, aki nem hagyott maga után nyomokat: nem íródott be gondolatainkba, tetteinkbe, ki nem mondott vágyainkba, még meg sem tett lépteinkbe.

Igy ez az írás is bizonyíték arra, hogy Gyalog Sándor nem múlt el, nem felejtődött el, nem ment el. Emlegetjük, gondolunk rá, mert sok jelet hagyott, változtatott rajtunk – benne épült.

Búcsúztatómat 5 évvel ezelőtt azzal a gondolattal zártam, hogy még nem tudjuk mit veszítettünk. Ma már sejtjük, hogy többet mint gondoltuk volna. Legtöbbet a család: a pótolhatatlan fiút, a példás férjet, a példakép apát. És már van egy csöppség is aki a sosem látott nagyapát.

Mi pedig a barátot, melyből oly kevés adatik az életben; a munkatársat akinek a mai nehéz időkre is biztosan lett volna olyan „gyalogsanyis” megoldása.

Sokadszorra a napokban ismét Kolozsváron a Házsongárdi temetőben jártam, szakadó esőben, nyakig sárosan. Mióta megmutattad hol van – azóta Dsida Jenő sírja is felkerült a feltétlen meglátogatók listájára. Az útról oldalt letérve a meredek dombon sírok közt tipegve, néhányra rálépve lehet csak eljutni az erdélyi költőhöz. Amikor először mentél itt felfelé előttem, lihegve mutatva az utat – már fejből pontosan citáltad a sírfeliratát – melyet azért jegyeztl meg bizonyosan mert megegyeztek életfilozófiáddal: felülemelkedni a hétköznapi dolgokon, megbékülni, szeretni és megbocsátani. Röviden: megölelem a világot, benne téged.

Igy most én is megmutathattam e sírt egy nagyszerű kollégának-barátnak, aki meg fogja mutatni majd másoknak, ha erre jár ismét az útja. Elindult valami. Nem nagy dolog, de Dsida Jenő sírjától lefele ballagva már nem ugyanazok az emberek vagyunk – mint előtte. Talán egy kicsit jobbak, mert többet értünk meg egymásból. Hát ezt sem vitted át magaddal Sanyi a túloldalra.

Alljon akkor itt az idézet okulásunkra:

„Megtettem mindent, amit megtehettem,
Kinek tartoztam, mindent megfizettem,
Elengedem mindenki tartozását,
Felejtsd el arcom romló földi mását.”

Most, amikor november 11-én este kimegyünk hozzád egy gyertyát gyújtani, lelki szemünkkel látni fogjuk fényében a simán-hidegen tükröződő márványon a vers elmosódott sorait: nehéz, szép, igaz örökségünket.

Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt,
az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhozza
Jézus által, vele együtt.

(1 Thessz 4,14)

Barátaid, munkatársaid, szarvasiak

Filharmónia koncert

A második bérletes előadás következik november 18-án 18.30 órakor a Tessedik Múzeum nagytermében, a Filharmónia Koncertsorozat keretén belül.

A hangverseny előadói:

Bálint Zsuzsanna énekművész,

Farkas Pál zongoraművész.

Jegyek korlátozott számban válthatók a Művelődési Központban és a Múzeumban (felnőtt 1000 Ft, diák 800 Ft).

Hívunk, várunk minden zenekedvelőt!